

mod Forsvarspanen, at den indeholdt en Flaadeplan for et længere Tidsrum, nemlig ti Aar; men naar dette har været forhandlet, har jeg altid udtalt, at jeg fandt, det var nødvendigt at opgibe, hvorledes man tænkte sig den til Flaaden bestemte Bevilling anvendt i store Træk, men at det selvfølgelig maatte betragtes som et foreløbigt Udlast, idet Udviklingen jo i Løbet af ti Aar kunde stride frem paa en saadan Maade, at man vilde foretage ikke uvæsentlige Forandringer i den Plan, som var lagt. Man har jo f. Ex. haft et analogt Tilfælde i vor Nabostat Døstland, hvis oprindelige Flaadeplan — jeg husker ikke ret, fra hvilket Aar den var, jeg tror, det var 1873 — inden den Tid var forløben, for hvilken den var bestemt til at gjælde, var forandret ikke ubetydelig.

Hvad Jernantsloven angaar, da skal jeg ikke nu komme ind paa at omtale den. Jeg skal blot bemærke, at et Forsøg er der dog gjort fra Regjeringens Side paa at forandre de her i Thinget vedtagne Bevillinger, nemlig derved, at Regjeringen atter har stillet Forslag til tredje Behandling. (Afbrydelse af Holstein.) Ja, det erede Medlem for Leire kan naturligvis se af det, men jeg tror, at Thingets Vedtagelse med Hensyn til de Spørgsmaal, som bleve nævnte af det erede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds, er ikke paa den Maade til at se af. Dermed skal jeg slutte.

Conseilspræsidenten (Estrup): Udvalgets Flertal har iaar tilraadet at negte Forslaget Overgang til 3die Behandling. Ifjor gik Flertallets Raad ud paa, at Forslaget skulde henlægges ved en motiveret Dagsorden. Det er imidlertid klart nok, at det kun er en formel Forskjel og ikke nogen reel Forskjel, som Udvalgets Flertal tilraader, idet der denne Gang udtrykkelig henvises til den Motivering, der blev givet ifjor for Henlæggelsen. Da Udvalgets Flertals — og jeg tør vel altsaa ogsaa antage Thingets Flertals — Stilling derefter maa antages iaar at være uforandret ligesom ifjor, kunde det vel ikke være overslødigt, at jeg for mit Vedkommende udtaler, at min Betragtning af dette Things Stilling er uforandret den samme som ifjor. Beslutningen nu vil jo i Virkeligheden være ikke blot en Udtalelse af, at Flertallet ikke vil gaa ind paa den Etr-

felse af Landets Forsvar, som Regjeringen har foreslaaet, men det er tillige — og jeg turde vel sige end mere — en Udtalelse af, at Thinget ikke vil forhandle om denne Sag, saalænge den nuværende Regjering er paa sin Plads; det negter at ville forhandle med den anden Del af Repræsentationen og med Regjeringen om en Sag, om hvilken det iøvrigt selv udtaler, at det er forvisset om, at der i Folket er en kraftig Villie til at ville værgø Landets Ære, Udelelighed og Selvstændighed, og at denne Villie ogsaa vil kunne gives et med Landets Interesser stemmende Udtryk i Ordningen af vort Forsvarsvæsen. Det er, hvad jeg i Fjor betegnede som det aldeles negative Standpunkt, Flertallet stiller sig paa, og jeg tillod mig allerede i Fjor at fremhæve, at det er kun igjennem positive Standpunkter, det er kun igjennem bestemte Programmer, som man gennem Forhandling skaffer Tilslutning, det er kun derigjennem, at Fordringen om selv at komme til at gennemføre disse Ting finde nogen- sommelst Berettigelse. Jeg kan naturligvis ikke Andet end fuldkommen erkjende Berettigelsen af at have en fra Regjeringen afvigende Mening om Ordningen af denne Sag og maa selvfølgelig finde mig i, at der endogaa er Medborgere, som have den Mening, at Landet værnes bedst ved at ligge værgeløst, som Intet ville gjøre, og for disses Vedkommende er det jo fuldstændig berettiget at negte videre Fremme af ethvert Forslag om at offre Betydeligt paa Landets Forsvar. Jeg erkjendte derimod ikke Berettigelsen af det andet Standpunkt, og jeg tillader mig at betegne det som efter min Mening et konstitutionelt uforvarligt Standpunkt at indtage, paa den ene Side at sige: Sagen er af største Betydning for Landet, og paa den anden Side at sige: Vi ville ikke forhandle. Fordringen om, at Sagen kun skal fremmes gennem andre Raadgivere end dem, Haas Majestæt nu har, vinder først nogen Berettigelse, naar man selv staar med et bestemt Program i Haanden, og det er lykkeligvis gennem Forhandling at vinde en saadan Tilslutning til dette Program, at det derefter staar som sandsynligt i det Mændste, at det kan gennemføres af de Mænd som ere Bærere af det. Det vilde i mine Tanker være et uforvarligt letfindigt Raad at give Hans Majestæt